

Як через новорічні горішки в Білочки живіт розболівся

Якось Білочка так захопилася стрибками по деревах, що не помітила, як рідний парк опинився далеко позаду. Спершу вона розгубилася, а потім її увагу привернуло подвір'я дитячого садка. Там було людно. Дітлахи зносили на лавку під деревом, на якому сиділа Білочка, різнобарвні стрічки, цукерки, горішки. А потім усім тим начинням гуртом прикрашали ялинку. Найбільше Білочку зацікавили горішки. Вони так апетитно виблискували на сонці, ніби припрошували їх скуштувати. Тоді Білочка пообіцяла собі, що обов'язково повернеться завтра й поласує ними.

Однак не дочекалася завтра. Уже ввечері пристрибала до дитячого садка й взялася до горішків. Коли доїдала останній, то почула шурхіт. Із-за припорошених снігом кущів визирнула страшна чорна морда. Горішок випав із білчих лапок. Вона хотіла тікати, але раптовий біль у животі зупинив її. Страшна чорна морда обізвалася першою.

— Дітлахи горіхи сьогодні сріблястою фарбою розмальовували, а ти їх до рота брала. От тепер і болить живіт.

— І що ж мені робити? — жалібно обізвалася Білочка й побачила, що з нею розмовляє морда Пса, і аж ніяк не страшна.

— Є у мене чудодійний засіб. Минулого року я цукерок із цієї ж ялинки наївся. Мали мої господарі тоді зі мною клопоту. Лікаря навіть викликали. От він мені той засіб і дав. Я тут поряд живу. Почекай, я миттю.

За кілька хвилин Пес повернувся й дав Білочці пляшечку з якоюсь рідиною. Минуло небагато часу, і Білочці стало значно легше.

— Дякую, ти мене врятував від лиха...

— Бувай здорова, рудоголова! — сказав на прощання Пес і скочив назад у кущі.

Білочка після того бачила ще чимало святкових ялинок. Однак не підходила ближче, аби знову не спокуситися на улюблені смаколики.

